

Ехтящитѣ топовни удари за минута покрихъ пушечно-то гърмене. Още и още.

Гюргевскитѣ батареи почнахъ да отговарятъ на турцитѣ.

Въ това время на бръгътъ, подъ вистрѣлитѣ, въ бѣлъ мундиръ (кителъ), възсѣднѣтъ на бѣлъ конь са показа Скобелевъ.

Можеше да са помисли, че той са е примѣнялъ за балъ.

— Белкимъ бойтъ не е балъ за военниятъ? Отговори той на нѣкого си.

— На, сега весело станѣ. Наконецъ.

— Неужели вий са радувате на бойтъ?

— А какво, военниятъ да са плаче отъ него. Това е наша стихия.

Вече тогава той порази венчкитѣ съ присѣтствието на духътъ си, съ завидното умѣяние да мисли и да са смѣе подъ огньтъ.

Почна да запалва цигара. Шрапнеля са распукахъ надъ главата му, ржката му съ кибритътъ даже и не трепнахъ.

— Обидно е да глѣдашъ таквозъ спокойствие. . . . забѣлѣжи нѣкой си отъ другаритѣ му.

— Задъ мене, гължбче, има почти десѣтъ години военна практика. Почакайте, слѣдъ нѣколко время и вий ще бждѣте спокойни.

Не слѣдъ много, когато перестрѣлката утихнахъ, когато тъмната южна нощъ пакъ ни облѣче съ поетическитѣ си дрезгавини — Скобелевъ въ цѣлъ карьеръ лѣтеше въ Гюргево. Вѣтрътъ духаше право въ лицето му, генералътъ са носяше бързо, бързо и като че не са задоволяваше съ това удряше още распржхтениитъ конь.

— Весело! кимнахъ той на нѣкой си който му са случи насерѣща.

Така и вѣяше отъ него съ сила, съ животъ, съ енергия. . .

Наскоро слѣдъ това, той съ нѣколко офицери отъ генералниитѣ щабъ са сирѣ на бръгътъ на Дунавътъ, въ время на рекогносцировката. Разглѣдахъ ползитѣ или не-ползитѣ на даищата мѣстность. Скобелевъ, понеже тукъ бѣше иностраненъ воененъ агентинъ, по француски излагаше миѣнието си. Въ това время са зачу нѣкакъвъ си гърмежъ. Граната падна верѣдъ кржгътъ, съ трясъкъ са пръснахъ, изригнахъ на горѣ цѣла масса земя, обсипа лицата които са съвѣщавахъ. И въ това мгновение, когато всякому дохождаше въ главата неизбежниятъ въпросъ.